

FRANÇOIS EN LOUIS DE SALES IN DE CHABLAIS

In ons zomernummer gaf Jack de Groot een inkijkje van hoe de Salesiaanse Familie zich virtueel op haar familiedag van 16 mei had voorbereid en hoe die dag verlopen was. Tijdens de slotviering had Wim Holterman François neergezet als jonge missionaris in de Chablais, met als veilige uitvalsbasis het **Fort Les Allinges**. Ervaren en trouwe lezers van Salesiaans Contact weten wat daar gebeurde.

Ter opfrissing van hun geheugen en voor anderen die er graag iets van willen weten, neem ik u nu en in een paar volgende afleveringen mee naar wat zich daar heeft afgespeeld.

In het jaar dat François priester werd gewijd - 1593 - besloot koning Henri IV van Frankrijk, zwaar onder druk gezet, weer katholiek te worden. Dat verzwakte de positie van het calvinistische bolwerk

Geneve en omgeving. De hertog van Savoie, Charles - Emmanuel, zag zijn kans schoon het gebied steviger onder controle te krijgen door de calvinistische invloed in te perken. In alle steden en dorpen waren de parochies overgedragen aan dominees en de katholieken waren in meerderheid naar hen overgelopen. De hertog vroeg de bisschop van Annecy, Claude de Granier, priesters voor de Chablais. Die ging daar graag op in, al was een eerdere poging een groot fiasco geworden. Hij verzamelde zijn priesters en herhaalde het verzoek van de hertog. Het was niet de bedoeling een groot aantal uit te zenden, maar eerder enkele om de mogelijkheden af te tasten en duidelijkheid te krijgen over de situatie. De bisschop vroeg om vrijwilligers. Niemand toonde zich bereid. Toen stond François, de jonge proost van het kapittel, op. "Monseigneur, als u me waardig acht, ben ik bereid." Prompt volgde zijn neef Louis. "Ik ben bereid de proost te vergezellen."

Op 9 september 1594 verlaten hij en de vijf jaar oudere Louis te voet Annecy en nog dezelfde dag, diep in de avond, strompelen ze de steile helling naar de vesting op. Na amper de commandant begroet te hebben, duiken ze in bed. Maar diezelfde dag had daar een akkevietje plaats gevonden.

10 September 1594, bij zonsopgang

De kerker was vochtig, zoals die van alle oude forten. Het stro verrot en het stonk er onuitstaanbaar. De gezichten van de beide neven, Bernard en Matthieu, droegen nog de tekenen van het pak slaag dat de boze soldaten hun met harde hand hadden toegebracht. Geen van beiden durfde voor de ander te bekennen hoe bang ze waren geweest en dat ze echt hadden gedacht dat hun laatste uur had geslagen. Bernard spande zich in wat woorden uit te brengen met zijn pijnlijke lippen en fluisterde: "Geloof je dat we hier nog uit vandaan komen?" "Natuurlijk wel... Als ze in Les Allinges te weten komen dat we vastzitten, grijpen ze hun zeisen en bijlen en vallen

het kasteel aan... Ze zullen ons bevrijden en dit rovershol in de fik steken." "Matthieu, je droomt, man. Zelfs het leger uit Bern heeft het proberen aan te vallen." "Je hebt gelijk. Vergeef 't maar." "Waarom, neef?" "Omdat ik heb gegoooid." "Ja, jij kwam met het idee, maar ik heb ook niks gedaan om je te weerhouden. In tegendeel. Laten we, asjeblijft, de Heilige Geest aanroepen om hulp en moed." "Denk je dat we martelaren zullen worden voor het ware geloof?" "Het ware geloof? Lastige vraag, soms vergeet ik dat ik katholiek ben!" "Maar je hebt de ziel van een echte protestant, neef... "

Op dat moment ging de zware deur open, met helse kabaal van grendels en knarsende deurengsels. Verblind door het licht en ongerust opnieuw slaag te krijgen, keken de jongens het aan, terwijl ze instinctief hun armen voor de ogen sloegen. Een zware stem beet hun toe: "Opstaan, uitvaagsel... De baron gaat over jullie lot beslissen". Hardhandige vuisten pakten hen beet, wat hen deed gillen van de pijn door de verwondingen van de vorige dag. Ze konden maar amper opstaan en staande blijven.

Stevig in de greep van de soldaten, kwamen ze eerst in een kleine binnenplaats langs een van die monsters, gekleed in lange zwarte rok, die de papisten 'priesters' noemen. Een verraste blik staarde hen aan. Een aangename sonore stem, maar die in de ogen van de jeugdige gevangenen, de verleidende stem van de duivel zelf moest zijn, vroeg aan de sergeant die het groepje begeleidde: "Wie zijn die kinderen?" "Schoffies uit het dorp, meneer, die zich schandelijk vermaakt hebben door ons in een hinderlaag te leiden." "Een hinderlaag? God nog aan toe, zo jong nog? Wat voor een wapens gebruikten ze dan wel?" "Stenen en katapulten." "Stenen? Gelukkig hebben jullie helmen en zijn veilig gepantserd; ze kunnen jullie niet veel kwaad hebben aangedaan...." "Vergist u niet, meneer! Deze kleine lafaards kunnen heel gevaarlijk zijn." "Waar brengt u ze

naartoe?” “Meneer de baron gaat deze morgen over hun lot beschikken.” “Dan ga ik met u mee, ik moet me trouwens nog aan de gouverneur voorstellen. Daar is gisteren niet veel van gekomen.”

Wim van Rooden osfs

Onderzoek dikwijls je hart om te zien of het net zo gericht is op de mens naast je als je zou willen dat het op jou is gericht.

François de Sales